

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 37.

Vydána dne 10. července 1929.

Obsah: (102.—105.) 102. Zákon o zřízení nucených pracovních kolonií a o změně některých ustanovení trestního práva. — 103. Zákon o reorganizaci vysoké školy obchodní v Praze. — 104. Nařízení o použití převodních částek vydaných Ústřední sociální pojišťovnou nositelům pensijního pojištění. — 105. Nariadenie o kynožení ondatry (fiber zibethicus) v krajinách Slovenskej a Podkarpatoruskej.

102.

Zákon ze dne 25. června 1929

o zřízení nucených pracovních kolonií a
o změně některých ustanovení trestního
práva.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Čl. I.

(1) Země zřídí nucené pracovní kolonie.

(2) Stát nahradí zemím nutné a účelné náklady na zřízení nucených pracovních kolonií a bude podle potřeby a účelnosti přispívat na ostatní náklady, avšak jen potud, pokud přes hospodárné vedení tyto náklady na nucené pracovní kolonie téže země trvale převyšují příjem z nich plynoucí.

(3) Nucené pracovní kolonie jsou zvláštním druhem donucovacích pracoven a sluší na ně užití ustanovení zákona ze dne 24. května 1885, čís. 90 ř. z. o donucovacích pracovnách a ústavěch polepšovacích, pokud se v tomto zákoně neustanovuje nic jiného.

(4) Podrobná ustanovení o nucených pracovních koloniích a o zadržení v nich vydána budou vládním nařízením.

Čl. II.

§ 7, odst. 2 zákona ze dne 24. května 1885, č. 89 ř. z. o tom, kdo může být držen v donucovacích pracovnách a polepšovacích ústavěch, bude zníti takto:

Soud může v rozsudku vysloviti, že odsouzený smí být držán v donucovací pracovně,

a) odsuzuje-li pro některý z přestupků uvedených v § 1 až 6 tohoto zákona vinníka, který si již odbyl dvakráte trest za některý z těchto přestupků,

b) odsuzuje-li pro zločin spáchaný ze zahálčivosti nebo z ničemné lehkomyšlnosti nebo z hrubé zjištnosti vinníka, který si odbyl již dvakráte trest na svobodě za trestný čin spáchaný z některé uvedené pohnutky a je cizímu majetku nebezpečný.

Při tom nehledí se na takové předchozí tresty, od jichž výkonu uplynulo do spáchání činu, o který nyní jde, pět let.

Čl. III.

Zák. č. 90/1885 ř. z. mění a doplňuje se takto:

1. § 6, odst. 2 zní:

Do donucovací pracovny nesmějí býti přijímány osoby:

1. k jakékoliv práci nezpůsobilé,
2. duševně choré (blbě, pomatené),
3. stížené nakažlivým neduhem nebo nemocí, pokud nemohou býti léčeny v ústavě,
4. těhotné a kojící.

2. § 7, odst. 1 zní:

Vysloví-li trestní soud o někom, že smí být držán v donucovací pracovně, přísluší politickému úřadu II. stolice rozhodnouti o tom, má-li být zadržení uloženo, a naříditi jeho výkon. Prikazuje kárance do jednotlivých ústavů má politický úřad II. stolice přihlížeti k tomu, aby do téhož ústavu byli přijímáni kárancei pokud možno stejné povahy a nebezpečnosti. Kárancei choří nebo jen k lehčím

pracem způsobilí buďtež přikazováni do zvláštního oddělení některého ústavu.

3. K § 8 dodává se tento třetí odstavec:

Odsouzení, kteří podle výroku soudu smějí býti zadrženi v donucovací pracovně, smějí býti z trestu podmíněně propuštěni jen po slyšení politického úřadu II. stolice příslušného rozhodnouti o zadržení v donucovací pracovně. Byl-li odsouzený z trestu podmíněně propuštěn, lze dodatečně naříditi jeho zadržení v donucovací pracovně jen tehdy, když podmíněně propuštění z trestu bylo odvoláno.

4. § 9 bude zníti:

Káranci přikázáni do donucovací pracovny jen podle § 7, odst. 2. lit. a) zák. č. 89/1885 ř. z. zůstanou v ní nejméně šest měsíců, nejdéle tři roky; ostatní zůstanou tam nejméně jeden rok, nejdéle pět let.

Po uplynutí nejkratší doby, po kterou musí v ústavě pobýti, mohou býti káranci, kteří svým chováním poskytují jistotu, že se polepší, podmíněně propuštěni na zkušební dobu dvou až pěti let. Podmíněně propuštění budiž odvoláno, vyjde-li za zkušební doby na jevo, že se propuštěný nepolepšil. Bylo-li podmíněně propuštění odvoláno, pokračuje se v zavření v ústavě, při čemž doba ztrávená na svobodě se nevčítá do doby, po kterou káranec může býti ještě v ústavě zadržen.

Rozhodnutí o podmíněném propuštění a o jeho odvolání přísluší komisi uvedené v § 7.

Čl. IV.

Zrušuje se § 4 zákona ze dne 1. dubna 1872, č. 43 ř. z. o výkonu trestu na svobodě v samovazbě a o zřízení komisí pro výkon trestu.

Čl. V.

(1) V týchž případech, ve kterých soud může nebo má podle zák. čl. XXI/1913 o veřejně nebezpečných zahalečích odkázati vinníka do donucovací pracovny, má vysloviti v rozsudku vždy, že odsouzený může býti dán pod policejní dohled.

(2) Naříditi policejní dohled, jehož přípustnost byla soudem podle čís. 1. vyslovena, přísluší politickým (státním policejním) úřadům I. stolice. Starostové obcí jsou povinni spolu dohlížeti na osoby pod dohled dané a vykonávati nařízení úřadů k tomu se vztahujících.

(3) Nikdo nesmí býti dán pod policejní dohled na delší dobu než na tři roky, počínajíc ode dne, kdy byl z trestu propuštěn. Je-li osoba jsoucí pod policejním dohledem znovu

odsouzena pro trestný čin, za který lze vysloviti přípustnost dání pod policejní dohled, může býti policejní dohled prodloužen na tři roky, počínajíc ode dne propuštění z posledního trestu.

(4) Ten, kdo byl dán pod policejní dohled, smí býti v osobní svobodě omezován jen potud, pokud to dopouštějí následující ustanovení:

a) Úřad, který nařídil policejní dohled podle čís. 2., může mu zakázati pobyt v určitém okrsku nebo místě vůbec, nebo mu vykázati určité místo pobytu a uložit mu za povinnost, aby se z tohoto místa nebo z místa, které si sám za pobyt zvolil, bez dovolení nevzdaloval; pobyt v domovské obci nesmí se mu však nikdy zakázati.

b) Kdo byl dán pod policejní dohled, je povinen každou změnu svého obydlí ještě téhož dne oznámiti bezpečnostnímu úřadu, na každé vyzvání se k tomuto úřadu dostaviti a dáti zprávu o svém zaměstnání, o své výživě a výdělku, jakož i o svém styku s jinými lidmi.

c) Bezpečnostní úřad může mu uložit, aby se v určitých lhůtách u něho osobně hlásil, může mu zakázati, aby se zúčastnil určitých shromáždění, aby navštěvoval určité místnosti a v noci nebo tehdy, kdy se neobyčejně mnoho lidí sejde, svoje obydlí bez nutné příčiny opustil.

d) Z příčiny policejního dohledu smí býti u něho kdykoliv provedena prohlídka domu nebo jeho osoby.

Kdo, byv dán pod policejní dohled, jedná proti povinnostem neb omezením uloženým mu podle lit. a) až c), potrestá se soudem za přestupek vězením od osmi dnů do tří měsíců.

(5) Opatření pod čís. 4. uvedených budiž užito jen potud, pokud jich okolnosti vyžadují, a vždy tak, aby se co nejvíce šetřilo pověsti a výdělku osoby dané pod policejní dohled. Tato opatření buďtež zrušena ihned, jakmile jich není již potřebí.

Čl. VI.

(1) V týchž případech, ve kterých soud může nebo má podle zák. čl. XXI/1913 odkázati vinníka do donucovací pracovny, může místo toho vysloviti, jeví-li se to hledíc k menší nebezpečnosti vinníka účelným, přípustnost jeho zadržení v nucené pracovní kolonii. V takovém případě nemůže však naříditi, aby v nucené pracovní kolonii byl také vykonán trest vězení. Osoby, odkázané do nucené pracovní ko-

lonie, zůstanou v ní nejméně šest měsíců, nejdéle tři roky.

(2) Zkušební dobu při podmíněném propuštění z donucovací pracovny (§ 14 zák. čl. XXI/1913) určí dozorcí úřad mezi dvěma až pěti lety. Tím se nahrazuje první věta § 16 zák. čl. XXI/1913.

čl. VII.

Ozbrojené dozorcí orgány v trestnicích, soudních věznicích, donucovacích pracovnách, nucených pracovních koloniích a polepšovnicích smějí při výkonu své služby užití zbraně, šetříce předepsané opatrnosti, jen v těch případech, ve kterých smějí jí podle zákonných ustanovení použítí příslušníci četnictva.

čl. VIII.

(1) Zákona budiž užito ode dne, kdy nabude účinnosti, i na tresty v samovazbě již vykonávané.

(2) Den, kdy nabudou na Slovensku a v Podkarpatské Rusi účinnosti ustanovení čl. I. odst. 1. a 2. a čl. VI. odst. 1. tohoto zákona, bude ustanoven vládním nařízením.

(3) Provéstí tento zákon ukládá se všem členům vlády.

T. G. Masaryk v. r.

Udržal v. r.

Dr. Beneš v. r.	Dr. Nosek v. r.
Černý v. r.	Najman v. r.
Dr. Vlasák v. r.	Novák v. r.
Dr. Labaj v. r.	Dr. Spina v. r.
Dr. Štefánek v. r.	Dr. Srdínko v. r.
Dr. Mayr-Harting v. r.	Dr. Šrámek v. r.
Dr. Tiso v. r.	

103.

Zákon ze dne 18. června 1929
o reorganizaci vysoké školy obchodní v Praze.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Vysoká škola obchodní v Praze včleňuje se do svazku českého vysokého učení technického v Praze.

§ 2.

Studijní doba rozšiřuje se na 4 roky pro všechny řádné posluchače, kteří vstoupí do I. ročníku počínajíc studijním rokem 1929/30 nebo později, jakož i pro ony posluchače, kteří nevykonají druhou státní zkoušku do konce studijního roku 1932/33.

§ 3.

Pro posluchače uvedené v § 2 vydá ministr školství a národní osvěty, stanově příslušné studijní směry, nové studijní a zkušební řády.

§ 4.

Vládním nařízením bude vydán řád pro dosažení doktorátu věd obchodních.

§ 5.

Stavovského označení „inženýr“ (Ing.) jsou oprávněni užívat i ti, kdož podle posavadních řádů vykonali obě státní zkoušky na vysoké škole obchodní v Praze.

§ 6.

Zákon tento, jímž se mění zákon ze dne 23. července 1919, č. 461 Sb. z. a n., nabývá účinnosti dnem 1. září 1929. Provede jej ministr školství a národní osvěty.

T. G. Masaryk v. r.

Udržal v. r.

Dr. Štefánek v. r.

104.

Vládní nařízení
ze dne 28. června 1929

o použití převodních částek vydaných Ústřední sociální pojišťovnou nositelům pensijního pojištění.

Vláda republiky Československé nařizuje podle §§ 240 a 241 zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří:

§ 1.

(1) Při přestupu pojištěnce od Ústřední sociální pojišťovny podle § 241, odst. 1., zák. č.